

La veritat és que no sé ben bé per què li vaig demanar que m'ho prestara. De fet, va ser ell qui va traure el tema, jo simplement vaig fer un comentari, només li vaig preguntar si m'ho prestaria i ell, de seguida, em va dir que sí, que per descomptat. Bo, un mínim de curiositat hi devia tindre, jo, és clar, però no sé ben bé ni d'on va eixir eixa curiositat ni fins a quin punt obeïa a un interès sincer o si, tot plegat, vaig parlar per no callar, tan sols unes paraules més dins d'una conversa d'uns pocs minuts.

Ell i jo havíem coincidit un grapat de vegades, per bé que sempre havien sigut literalment això, coincidències, situacions perfectament encabides dins del fluir natural dels esdeveniments, ni sorprenents ni transcendents, ni, per descomptat, buscades, almenys no per mi i, segons crec, tampoc no per ell. Ens coneixíem, i prou. Vull dir que amics, amics, el que s'entén per amics, tampoc no ho érem, mai no ho hem sigut. Potser sí hi va haver una època on la freqüència de les trobades era major, quan compartíem gimnàs, i és cert que en aquella època parlàvem a sovint, més a sovint que en altres èpoques, vull dir, però és que al gimnàs jo no coneixia ningú més, tret d'ell, i era inevitable que intercanviarem algunes frases, de vegades alguns minuts de conversa. I quan dic que era inevitable no estic dient que jo vulguera evitar-ho, simplement dic que no ho evitàvem, ni ell ni jo, parlàvem de coses, del gimnàs, generalment, i d'algun conegut comú, tampoc no diria amics, però sí coneguts, un company meu de la faena que abans ho havia sigut d'ell, i un xicot de la meua promoció de la carrera que vivia a la mateixa finca que ell, i coses per l'estil. I prou. I més enllà d'això, coincidències, ja ho he dit, coincidències i prou.

Sí, ell tenia el meu número de mòbil, això és cert, per això vam poder quedar a fer una cervesa, en acabant de la faena, i per això va poder prestar-m'ho. Jo ja no anava al mateix gimnàs que ell, de fet jo ja no anava a cap gimnàs, aleshores, i, com he dit adés, tan sols la casualitat ens reunia. Tret, és clar, d'eixa vegada que vam quedar, l'única, de fet, que jo recorde. Bo, tal vegada en van haver d'anteriors, fa anys, quan estudiàvem, quan ell i jo i més gent compartíem sopars de dijous amb amics d'ell i amics meus, però en aquelles ocasions no quedàvem ell i jo, quedava molta gent i ell i jo hi érem, i prou. Però el cas és que ell tenia el meu número de mòbil perquè algú li'l degué donar, i em va telefonar i vam quedar. O potser vaig ser jo, qui li'l degué donar, el número de mòbil, però si li'l vaig donar jo, que ja dic que és possible, fins i tot probable, degué ser un gest de cortesia, de l'estil de donar el número de mòbil per si alguna vegada calia de veres parlar d'alguna cosa o quedar per alguna cosa, com, per exemple, prestar-me el que jo li vaig demanar quan aquell dia ens vam trobar, com sempre, per casualitat.

La primera vegada que em va trucar era de nit, força tard, de fet. Jo ja havia sopat i era al sofà, mirant la tele. Havia sigut un dia dur, jo estava rendit, el mòbil va vibrar i no el vaig agafar. Més enllà d'una hora determinada, que potser no és del tot fixa però que hi és, cal ignorar el mòbil, i prou, eixa és la meua filosofia, encara que mires la pantalleta, mentre vibra, encara que sàpies qui telefona, com era el cas, perquè si ell tenia el meu número de mòbil, òbviament, jo també tenia el d'ell, i quan ell va trucar eixa nit jo sabia que qui trucava era ell. Però no vaig respondre, ja ho he dit. Potser no era tan i tan tard, tampoc, però de vegades costa, això de parlar, quan u ja s'ha fet a la idea que el dia ha acabat, que no cal afegir res més al llistat d'esdeveniments de la jornada, i encara que u sàpia qui telefona, i s'imagine per què, i que falten un bon parell d'hores, o tres, per gitar-se a dormir, doncs u ha de ser ferm i mantindre's en el convenciment que ja és suficientment tard com perquè el mòbil siga ignorat. I a més a més, com saps qui t'ha telefonat, doncs a l'endemà li tornes la trucada, i arreglat.

A l'endemà vaig anar molt atrafegat, no vaig parar en torreta, eixa és la veritat. Una cosa va enllaçar amb una altra, el matí va esdevindre nit, i ja era tard. No podia telefonar-lo tard, perquè si no es reben trucades més enllà d'una hora no té gaire sentit fer-ne u mateix, de trucades. A més a més, era ell qui m'havia telefonat, i açò és tan veritat com tot el que he dit adés. Jo ja em podia imaginar que alguna cosa tindria a veure amb el que jo li havia demanat que em prestara, és clar, però tampoc era allò únic que tenia al cap, jo, anava de bòlit, eixa època va ser dura, molta faena, molt d'embolic.

A l'endemà de l'endemà de la trobada casual on jo li havia demanat que m'ho prestara, ens vam trobar, i ell, és clar, ho va portar. Va anar ràpida, la cosa. Em va telefonar a migdia, vam quedar per la vesprada, i prou. Tot va anar ràpid, ja ho dic. Ell tenia pressa, crec. Bo, finalment vaig ser jo qui li vaig dir que tenia pressa, però ell també va comentar que havia quedat amb nosequi, en acabant, algú l'esperava, crec recordar. Va ser una cervesa, i prou. Jo, ni me la vaig acabar. Però vam fer una cervesa, al capdavant.

Tampoc no vam establir cap protocol de retorn, eixa és la veritat, ni un termini concret de devolució, ni res de res. Potser ell va comentar, com qui comenta per comentar, que ja ens telefonariem, que així teníem una altra excusa per fer una cervesa, que tot no havia de ser treballar. O potser ho vaig comentar jo, que sempre és més lògic que ho comente qui manlleua que no qui presta, és clar. Sí, potser vaig ser jo, però podia haver sigut ell perfectament, com també podia haver sigut ell qui establira un termini, una data específica de retorn, vaja. Perquè, i ja ho he dit adés, jo tampoc no tinc gaire clar que m'interessara tant i tant que m'ho prestara, ja en aquell moment jo pensava que allò no em canviaria la vida en absolut, que algun dia li ho tornaria i el cicle es tancaria innòcuament, sense més conseqüències. Ja

em telefonaria, i quedariem, i jo li ho tornaria, i fi de la història. O a l'inrevés, jo el telefonaria a ell, malgrat que mai no ho havia fet abans, això de telefonar-lo, mai no havia tingut cap de motiu de pes, ni tan sols no érem amics, mai no ho hem sigut, ja ho he comentat. Doncs això, ja ens telefonariem, si és que no ens veïem a la setmana següent al mateix lloc a la mateixa hora, com ell va proposar, malgrat que tampoc no va ser una quedada formal, almenys jo no ho vaig entendre així, va ser una frase d'eixes que es diuen seguit seguit, però el telèfon és més segur, truques, quedes, i arreglat, i així havia de ser, almenys jo ho vaig entendre així.

Les primeres setmanes, les primeres setmanes després que ell m'ho prestara, vull dir, només va ser alguna cantonada retallada per un carreró transversal, algun pas de vianants amb la mirada clavada a les ratlles blanques, la placeta rodejada en lloc de travessada. Poca cosa més. Jo gairebé ni em vaig adonar, en eixos moments. Potser hi havia alguna cosa a dins meu que m'empentava a fer el que feia, alguna cosa hi devia haver, però era molt subtil, diria que fins i tot imperceptible. Jo no sabia ni on ni quan me'l podia topetar, ja he explicat que sempre ens trobàvem per casualitat, per bé que és també un fet que jo sabia on treballava ell, i que no era gaire lluny de ma casa, i que les darreres trobades casuals s'havien concentrat en uns pocs carrers, en una cantonada, en un pas de vianants, en una placeta i jo, veges tu, doncs sembla que esquivava maquinalment, o més ben dit eludia inconscientment, sense ni tan sols plantejar-m'ho, eixos llocs amb més alta probabilitat d'encontres. Això era tot. Jo sabia que l'havia de telefonar, que algun dia el telefonaria, és clar que sí, per quedar i per tornar-li el que era seu, així havíem quedat tots dos. Ja trobaria un dia, m'assegurava a mi mateix. No ho feia cada dia, això d'assegurar-me que algun dia el telefonaria, si més no al principi, tan sols ho pensava de tant en tant, més sovint com més eludia inconscientment, potser, o potser no, perquè jo tenia moltes coses al cap, anava de bòlit, molta faena, molt d'embolic, eixa és la veritat.

A partir del segon mes, si fa no fa, vaig començar a prendre com a hàbit fer una volteta extra per anar del pàrquing a casa. Caminar va bé, em deia a mi mateix, cosa certa, ningú no podria negar-ho, que caminar va bé. El nou itinerari, és cert, no passava per la cantonada ni pel pas de vianants ni per la placeta ni per cap dels escenaris de trobades fortuïtes amb ell, però jo tampoc no diria que açò fóra el motiu del canvi, perquè ja ho he dit, caminar va bé, ho creia aleshores i ho crec ara. A més a més, havíem de quedar, l'havia de telefonar, no calia que ens trobàrem pel carrer, quedariem i li tornaria el que era seu. ¿Què més donava per on caminara jo, per on tornara a casa des del pàrquing, per on passejara el gos, quin caixer automàtic fera servir o en quin bar em prenguera el tallat de mig matí?

De vegades la rutina pot amb nosaltres, i a mi això em rebenta rebentat. Com el sopar dels dissabtes, per exemple. Vaig deixar d'anar, ja estava fart de sopar sempre al mateix lloc, anys sopant amb els amics en eixe lloc. Anys, i només un parell, o tres, de topades amb ell, de manera que tampoc no era previsible trobar-lo allà, sopant, o comprant tabac, o passant per fora i identificant-me a través dels finestrals del local. Ja sé que si ho explique ara és perquè vaig deixar d'anar, els dissabtes, a eixe restaurant, uns tres mesos després que ell em prestara el que jo li havia demanat, i ja sé que encara tenia pendent telefonar-lo, quedar, tornar-li-ho, i que no ho feia, i mira que era una telefonada i una quedada, però no ho feia, eixa és la veritat. Però no és menys cert que també podia haver vibrat el meu telèfon a hora de ser agafat, i ser ell, però ell mai no em telefonava per bé que jo, la veritat siga dita, finalment, tampoc no ho feia mai, això de telefonar-lo.

O com el pis. El pis era menut, i vell. És cert que jo no tenia parella, ni previsions a curt termini, ni potser a mitjà, de formar una família, de necessitar un major espai vital on residir. Però era menut, i vell. El podia haver reformat, m'haguera eixit més barat reformar-lo que no el que vaig fer, que embolicar-me en la compra d'un altre de més car, als afores. Ara bé, quina diferència de pis. Més lluny de la faena, sí, és cert, però més tranquil, on vas a parar. I a ell, per descomptat, el podia topetar de totes maneres, que la ciutat era gran però no tant, i a la fi tots acabàvem coincidint una vegada o una altra, per més que aparentment ens allunyàrem mai no sabies quan et podies topetar amb ell, o amb qui fóra.

Fins i tot ara, vivint jo en un altra ciutat, haguera resultat perfectament possible que un dia, en una visita a cals pares, que no els visite gaire però de tant en tant sí, per nadal segur i alguna vegada més generalment també, doncs un dia, dic, potser m'haguera pogut topetar amb qualsevol conegut com, per exemple, ell. O a l'inrevés, perquè tampoc no visc tan i tan lluny d'on vivia abans, un parell de centenars de quilòmetres, tres, a tot estirar, i la gent no para de moure's, de viatjar, avui en dia. El món és un mocador, les distàncies no existeixen, si ens parem a cavil·lar-ho qualsevol persona pot ser trobada en qualsevol lloc, en qualsevol moment. I sempre està el telèfon, que malgrat que jo haja canviat de número, i que no conserve el d'ell, doncs si t'hi poses pots aconseguir contactar amb qui vulgues, escarbes per ací i per allà i acabes trobant qui vols trobar, i amb una telefonada hi ha prou, quedes i arreglat.

Només una telefonada, i tot solucionat.

D'ara endavant sí que serà més complicat, o això almenys pense jo. Allà on vaig no veig factible que hi haja cobertura, ni sé qui podré topetar, ni com, ni tan sols

sé si és que hi ha algú, allà on vaig. I cas que hi topete algú, alguna vegada, i eixe algú siga ell, que ja seria casualitat, però ves a saber, doncs no crec que tinga cap sentit que li torne el que és d'ell, el que em va prestar. Primer, perquè allà on vaig dubte molt que hi puga portar res, i segon, perquè si hi poguera portar alguna cosa no hi portaria el que ell em va prestar, perquè, al cap i a la fi, no sé ben bé per què li vaig demanar que m'ho prestara.

Miquel Torres
Premi Drac 2010
23-4-2010